

TAIL DRAGGER –

Low Down -bluesin shamaani

Tail Dragger saapui Chicagoon 60-luvulla ja alkoi käydä ihailemansa Howlin' Wolfin keikoilla West Siden klubeissa. Hän ystäväystyi blueslegendan kanssa ja saitältä opastusta esiintymisen alkeisiin. Crawlin' James -nimeä käyttänyt James sai Wolfilta myös Tail Dragger -nimen erään Wolfin hittikappaleen mukaan.

KARI KEMPAS

"Wolf tuli lavalle ja alkoi selittää yleisölle, mitä tein väärin. Pyysin häntä opettamaan minua, jos en kerran osaa."

Tail Dragger keikkaili vuosikaudet Chicagon klubeissa, joissa häntä säestivät kaupungin lukuisat muusikot, mm. Howlin' Wolfin kitaristit Hubert Sumlin ja Willie Johnson ja monet muut. Ensimmäinen julkaistiin Jimmy Dawkinsin Leric-merkillä. So Ezee / My Head Is Bald näki päivänvalon vuonna 1982. 90-luvulla seurasivat omat levyt niin St. George- kuin Delmark-levymerkeillä.

Näyttävän lavashown langattoman mikrofoninsa kanssa yleisön joukossa kulkeva ja naisten huomiota tavoitteleva, karheaääninen Tail Dragger on selvästi perinyt idoliltaan Wolfilta. Delmark on julkaissut kaksi live-cd/dvd:tä West Siden klubeilta, joten hänen showtaan voi nyt katsella myös kotikatsomosta.

Omia, eletyn elämän makuisia tarinoitaan Tail Dragger on nyt levyttänyt Bob Corritoren kanssa myös kalifornialaiselle Delta Groove -merkille. Low down -bluesin ystävät ovat hyvässä hoidossa Tail Draggerin seurassa.

Olet tehnyt levyn St George Records -yhtiölle, eikä niin?

– Kyllä, vuonna 1996, ensimmäisen cd-levyni.

Olitko sitä ennen tehnyt singlejä?

– Kyllä, yhden singlen ja yhden vinyyli-LP:n Jimmy Dawkinsin Leric-levymerkillä. Single oli peräisin levyltä. Olen myynyt levyn oikeudet Delmarkille ja se julkaistaan uudelleen myöhemmin tänä vuonna cd:llä.

Tuottiko Jimmy Dawkins tuon LP:n itse 1980-luvulla?

– Ystäväni omisti Domino Lounge -nimisen ravintolan West Sidessä ja hänen oli tarkoitus julkaista levyäni. Jotakin kuitenkin tapahtui ja single julkaistiin Jimmyn Lericillä. Äänitimme sen studiossa Melrose Parkissa. Kaveri työskenteli studiossa yöaikaan ja studioaika oli siksi edullista. Siksi singellä ei ole numeroa. En tiedä, mitä studiolla myöhemmin tapahtui, mutta löysin nauhat Little Mack Simmonsilta. Hänellä oli oma levy-yhtiö ja studio. Jimmyn olen tuntenut jo pitkään.

Kun juttelin Mojo Markin kanssa, hän kertoi soittaneensa kanssasi, mutta hänen piti vaihtaa huuliharppu kitaran, koska huuliharpiteja oli siihen aikaan niin paljon. Big Leon Brookshan soitti sinun kanssasi myös, eikä niin?

– Kyllä, pitkään. Big Leon Brooks oli mahtava huuliharpisti. Hänellä oli aina pitkä mikkijohto, eikä hän koskaan pysynyt lavalla. Hän meni johonkin nurkkaan soittamaan. Hän todella osasi puhalttaa. Useimmat huuliharpistit käyttivät vahvistimia, mutta Leon soitti PA:n kautta. Hän ei tarvinnut vahvistinta. Tein Leonin ja Eddie Taylorin kanssa yhdessä kiertueen Mississippissä. Soitimme yhdessä kaksi tai kolme vuotta ennen hänen sairastumistaan.

Sinusta on hienoja valokuvia sekä ruotsalaisen valokuvaajan Erik Lindahlin kirjassa että Jefferson Blues Magazinessa soittamassa Delta Fish Marketissa ja klubeissa Eddie Taylorin ja Dave Waldmanin kanssa.

– Minulla oli tapana soittaa kuutena iltana viikossa Chicagon West Sidessä. Dave Waldman on loistava

huuliharpisti. Soitimme pitkään yhdessä. Olemme mukana Live At Mart -levyllä Michael Colemanin ja muiden kanssa. Bob Koester ei pitänyt siitä, että Dave Waldman soittaessaan tuli eteen. Dave osaa huuliharppunsa ja soittaa myös kitaraa ja pianoa.

Olet esiintynyt myös Hubert Sumlinin kanssa.

– Kyllä, Wolf käski Hubertin avukseni silloin kun hän ei itse työskennellyt. Wolfin kuoleman jälkeen Hubert soitti kanssani melko pitkään ja palasi sitten Eddie Shawn bändiin. He lähtivät kiertueelle ja sitten Hubert muutti Chicagosta, mutta hän tuli aina silloin tällöin vielä soittamaan kanssani.

Howlin' Wolf soitti West Siden klubeissa aikoinaan.

– Kyllä, Wolf soitti aina West Sidessä. Hän ei koskaan lähtenyt West Sidestä ja vaikka hän teki kiertueita, hän palasi aina soittamaan sinne. Hän oli ainutlaatuinen, loistava tyyppi. Jos hän piti jostakin ihmisestä, hän oli ok, mutta jos ei, kannatti pysytellä poissa hänen läheltään.

– Silloin kun aloitin laulamisen, hän kutsui minua nimellä Crawlin' James. Yhtenä iltana, kun Lee Shot Williamskin oli mukana Wolfin keikalla, ja minä nousin laulamaan, Wolf tuli lavalle ja alkoi selittää yleisölle, mitä tein väärin. Pyysin häntä opettamaan minua, jos en kerran osaa. Niinpä Wolf alkoi kouluttaa minua, koska ajoitukseni oli onneton.

– Kun joku bändin jäsen mokasi lavalla, Wolfilla oli tapana pysäyttää soitto ja ryhtyä puhumaan tälle siiti, kuinka tämä pilaa Wolfin maineen. Willie "Wi-

nehead” Williams, joka soitti Wolfin bändissä, joi. Wolf pysäytti bändin ja ryhtyi puhumaan Willielle liiasta juomisesta. Yleisön joukossa oli muutama nainen, jotka luulivat Wolfin puhuvan heistä ja Wolf joutui kommentamaan, ettei Wolfille saa nau-
raa. Hänellä ei ollut koulutusta, mutta hän osasi huolehtia raha-asioistaan ja hän oli ystävällinen – paitsi lavalla. Silloin hän oli kuin toinen ihminen. Hänellä oli tapana tarjota syötävää ja juotavaa ja kaikkea. Hubert saattoi myös juoda liikaa. Hän kaatoi itselleen lasillisen ja kumosi sen kahdella siemauksella. Joskus tuli tappelu, jossa nyrkit heiluivat. Wolfilla oli tapana maksaa Hubertin keikkapalkkiot suoraan Hubertin vaimolle, koska raha ei pysynyt Hubertin hyppysissä. Vaikutti jopa siltä, ettei Hubert ollut onnellinen. Hän oli hyvä ihminen, mutta hänellä oli riitoja vaimonsa kanssa rahasta ja juomisesta. Mutta meillä oli silti hauskaa.

Millaista oli esiintyä Eddie Taylorin kanssa?

– Eddie oli loistava soittaja, mutta erikoinen ihminen. Minun piti kohdella häntä niin kuin hän olisi ollut tyttöystäväni. Hän saattoi soittaa minulle perjantaina kertoakseen, ettei hänellä ollut tupakkaa. Jos en olisi vienyt hänelle tupakkaa, hän ei olisi soittanut enää kanssani. Yhtenä iltana soitimme eräessä klubissa ja hänen vaimonsa tuli paikalle ja alkoi riidellä. Jos Eddie ei ollut tyytyväinen ja häntä ei keuhutu tarpeeksi, hän saattoi ottaa kitaransa ja kävellä ulos klubista. Eddie Taylor Junior on myös kitaristi ja hän on maksanut samat metkut kuin isänsä.

Kävin bluesyhdistyksemme kavereiden kanssa katsomassa Pariisissa keikkaasi. Esiinnyit silloin Eddie Taylor Juniorin ja Lurrie Bellin kanssa.

– Kun Lurrie soittaa kitaraansa, hän ei välitä kenestäkään ja hän voi unohtaa, että olen laulamassa. Hän ei välitä bändistä, hän vain soittaa kitaraansa. Kunhan vain Eddie Taylor Jr pysyy tyytyväisenä, on kaikki hyvin.

– Olen esiintynyt myös James Scottin kanssa. James soitti vuosia sitten Ike Turnerin bändissä Mississippissä. James oli erinomainen muusikko – hän ei ollut nopea, mutta jokainen nuotti, jonka hän soitti, oli puhdas ja kirkas. Bändissä oli silloin Big Leon, Eddie Taylor, Charlie McClelland ja James Scott. Niihin aikoihin en käyttänyt basistia. Kaikilla noilla muusikoilla oli vuosien ura takanaan ja kuulostimme hyvältä.



Milloin ryhdyit kirjoittamaan omia kappaleita?

– Jo silloin kun tein singlen. My Head Is Bald oli ensimmäinen kappaleeni. Sitten Jimmy Dawkins otti kunnian kappaleesta So Ezzé, mutta teimme sen yhdessä Jimmin ja Little Mack Simmons kanssa. Jimmy oli tehnyt yhden säkeistön, mutta minä ja Little Mack muutimme sen. Julkaisimme sen sitten ensin singlenä ja teimme myöhemmin kokonaisen levyn. Teimme kappaleet ja Lafayette Leaken, erinomaisen pianistin, osuus äänitettiin jälkepäin.

Little Mack Simmons levytti myös St George Recordsille, eikä niin?

– Kyllä, sekä Little Mack että Big Mojo Elem olivat levy-yhtiön artisteja. Big Mojo ja minä työskentelimme myös pitkään yhdessä, koska tarvitsin basistia. Työskentelimme yhdessä kitaristi Willie James Lyonsin kanssa. He olivat aikeissa lähteä ja jättää minut, ja silloinen naisystäväni sanoi minulle, että minun on paras etsiä itselleni uusi bändi. Niinpä Eddie Taylor ja uusi bändi astui kuvaan.

Lester Davenport soitti myös sinun kanssasi?

– Kyllä, kun tapasin Lesterin, hän soitti bassoa. Rummuissa oli Pete Williams ja kitarassa Willie James Lyons. Heillä vain oli vaikeita naisuuhteita; aina kun kaverit olivat lähdössä soittamaan, naiset suutuivat ja ottivat kavereiden kitarat. Naiset olivat sitä mieltä, että kaverit eivät saisi keikkailla, ja koska näillä ei ollut töitä, heidän oli toteltava naisiaan. En voinut ymmärtää sitä. Minä teen töitä ja olen oma herrani. Siihen aikaan huuliharpiistinani oli Dimestone Fred ja väysin pitämään muita tyytyväisinä.

Monet muusikot ovat kulkeneet bändisi kautta.

– Kyllä, kitaristi Lee Jackson, Left Hand Frank ja loistava Willie Johnson, loistava Howlin’ Wolfin kitaristi, ovat työskennelleet kanssani. Minulla oli paljon keikkoja. En ansainnut suuria rahoja, mutta riittävästi maksaakseni bändille – usein omasta taskustani. Koska kaverit tiesivät saavansa maksun keikasta, he olivat aina halukkaita tulemaan soittamaan. Johnny Littlejohn, kitaristi Ben Murphy, Harmonica Hinds ja Little Mack Simmons ovat olleet bändissäni jonkin aikaa. He ovat kotoisin Chicagosta ja Mississippistä.

Sinulla on siis ollut myös päivätyö?

– Kyllä, olen tehnyt koko ikäni töitä rekkojen ja nostolaitteiden kanssa. Minulla on aina ollut paljon faneja ja klubien omistajat tiesivät, että pystyin tuomaan yleisöä klubille. Siinä oli se juu.

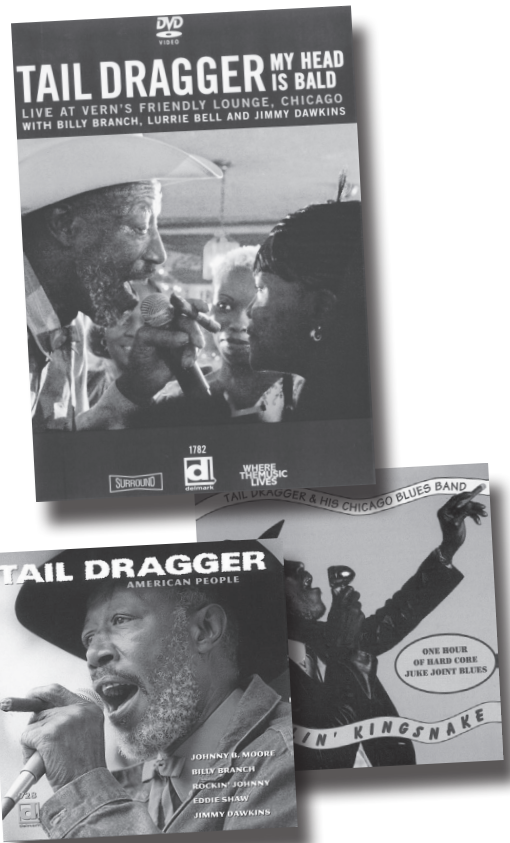
Kerro Delta Fish Marketista ja Maxwell Streetistä.

– Maxwell Streetillä oli markkinat sunnuntaiaamuisin. Perjantai- ja lauantai-iltaisinkin kaikki muusikot tulivat soittamaan ja jammaamaan Delta Fish Marketiin. Aloitimme usein jo kahden aikaan iltapäivällä ja lopetimme kahdelta aamuyöllä. Rockin’ Johnny ja Johnny B. Moore aloittivat siellä myös. Johnny B. Mooren kanssa on vaikea tulla toimeen, kun hänellä ei ole kamaa. Rockin’ Johnny oli nuori mies, kun hän halusi tulla soittamaan kanssani. Sanoin hänelle, että hän voi oppiakin jotain jos kääntää vahvistimen hiljaisemmalle. Hän teki niin ja oppi nopeasti hyväksi kitaristiksi.

Rockin’ Johnny teki paluun muutama vuosi sitten.

– Kyllä, viiden vuoden tauon jälkeen.

Kerroit yleisölle olevasi iloinen hänen paluustaan ja että olit antanut hänelle neuvoja, koska hän polteli pilveä.



– Eräänä iltana, kun olimme keikalla, kehoitin häntä lopettamaan pilven polttelun. Hän oli silloin vielä nuori kaveri ja soitimme mustien klubeissa. Häntä yritettiin tietysti koukuttaa huumeisiin ja yritin saada hänet ymmärtämään, että se ei ole oikea suunta. Minulla oli aikoinaan rumpali, jolle yritettiin tehdä samaa keikoilla. Yritin sanoa, että huumeiden käyttö vahingoittaa bändiä ja lopulta minun oli erotettava hänet. En salli sellaista, koska sitä on yritetty minunkin kanssani. Juon kyllä viskiä, mutta huumeille sanon ei. Viski on riittävän pahasta.

– Johnny Littlejohn jäi koukkuun ja hän yritti tyrkyttää minulle kokaiinia yhtenä iltana sanoen, ettei siitä ole haittaa. Sanoin, että näen mitä se on hänelle tehnyt, joten kuinka hän voi väittää, ettei siitä ole haittaa. En ollut uskoa, että hän jäi koukkuun. Olisin luullut hänen olevan viisaampi. Hän oli 65-vuotias, kun hän jäi koukkuun. Jopa Hubert. Uskomatonta. Kaverit ovat kokeneet kaikenlaista ja reissanneet pitkään jo ennen kuin minä aloitin matkustamisen. On vaikea käsittää miksi he käyttävät huumeita. Usein nuori nainen, käyttäjä itsenkin, saa heidät koukkuun ja kun rahat ovat loppu, nainen löytää toisen miehen. En voi ymmärtää. Mikään ei muuta minua!

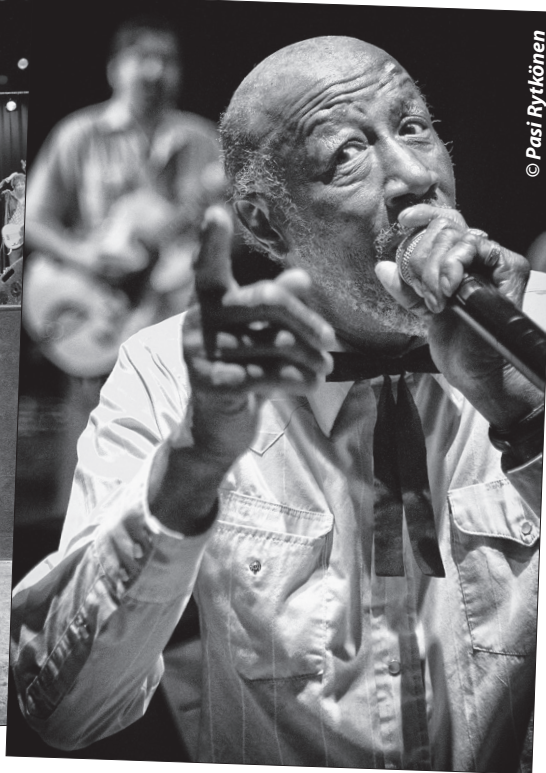
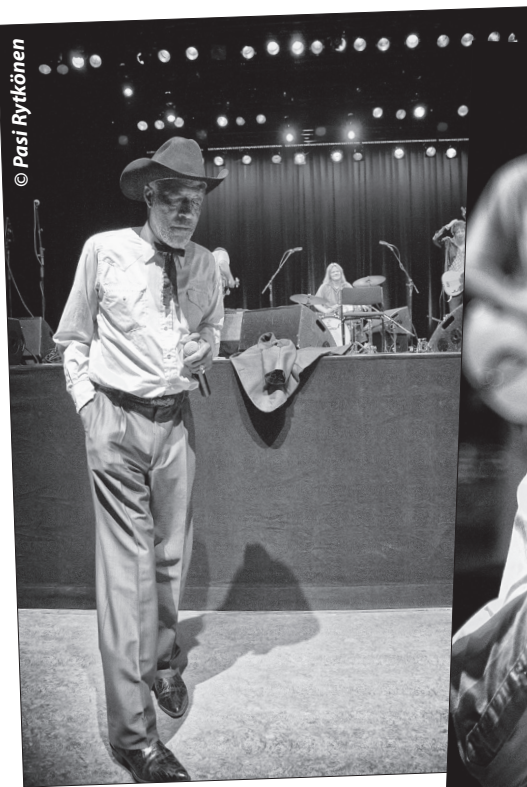
Auttaa varmaan, kun tietää, miten systeemi toimii.

– Kyllä, minä olen riittävän vanha tietääkseni, kuinka homma toimii.

Rockin’ Johnnyn Delmarkille tekemällä ensimmäisellä cd:llä Straight Out Of Chicago olet mukana vieraillevana laulusolistina. Olivatko ne ensimmäiset kappaleet, jotka Delmark sinulta julkaisi?

– Kyllä, yritin vuosia saada sopimuksen Delmarkin kanssa, mutta Bob Koester valitteli rahan puutetta. Kun Rockin’ Johnnyn cd oli julkaistu, monet halusivat tietää kuka minä olen. Silloin Delmark otti yhteyttä ja halusi tehdä levyn kanssani.

– Tein Delmarkille yhden cd:n ja sen jälkeen kaksi dvd:tä. Delmark olisi halunnut ensimmäisen cd:n



jälkeen tehdä toisen cd:n, mutta minä sanoin, että haluan tehdä dvd:n, enkä aio levyttää studiossa. Pari vuotta myöhemmin sanoin jo vaimolleni, että jos Delmark ei suostu tekemään dvd:tä, en tee cd:täkään. Sain puhuttua lopulta Delmarkin suostumaan dvd:n tekoon ja sitten he jo halusivat tehdä toisen, koska ensimmäinen myi paremmin kuin muiden dvd:t. Kyllähän minä sen tiesin, mutta Bob ihmetteli, kuinka se on voinut myydä enemmän kuin Lurrie ja Carey Bellin ja muut Delmarkin dvd:t. Vastasin hänelle, ettei kenelläkään ole sellaista show'ta kuin minulla. Mielestäni ansaitsisin paremman korvauksenkin siitä.

Kenen idea oli nauhoittaa ensimmäinen dvd klubissa West Sidessä?

– Se oli minun ideani. Delmark halusi nauhoittaa sen Rosasissa, mutta minä halusin tehdä sen West Sidessä mustalla alueella. Vedän sinne oman yleisöni paikalle. Valitsin paikan ja teimme sen. Ensimmäisellä dvd:lle Delmark halusi mukaan Lurrie Bellin ja muut, mutta toisen dvd:n sain tehdä niin kuin halusin. Kummallakin dvd:llä on yhdessä kappaleessa vieraana Jimmy Dawkins, koska hän on vanha ystäväni ja auttoi minut aikoinaan alkuun.

On mukava, että teit dvd:n West Sidessä, jonka klubeissa monet, varsinkaan eurooppalaiset vieraat, eivät ole käyneet. Byther Smithin dvd Delmarkille on tehty South Siden klubilla.

– Byther työskenteli kanssani vuosia sitten. Lähes kaikki chicagolaiset kitaristit ovat joskus työskennelleet kanssani. Sellaiset kaverit kuten esimerkiksi John Embry ja Lefty Dizz.

Teit toisen dvd:n oman bändisi kanssa, eikä niin?

– Kyllä, tein sen oman bändini kanssa. Sain sen tekemiseen viikon varoitusajan.

Olet vieraana myös Delmarkin 55-vuotisjuhla-dvd:llä, joka nauhoitettiin Buddy Guy's Legends-klubilla.

– Kyllä, ja nyt minulla on uusia suunnitelmia. Ne ovat vielä salaisuus.

Oletko tehnyt uusia kappaleita viime aikoina?

– Uusia kappaleita tarvitaan aina.

Kirjoitatko omista kokemuksistasi?

– En koskaan kirjoita mitään ylös paperille. Laulan ulkomuistista ja tunnelman pohjalta. Pitää noudattaa fiilistä. Riittää, että ajattelee jotakin mitä on tapahtunut tai jotain henkilöä. Ideoita syntyy vaikka kadulla kävellessä.

Onko Please Mr Jailer sinun ja Bobin uudella cd:llä uusi kappale?

– Olen saattanut levyttää sen aiemmin Mojo Blues Bandin kanssa Euroopassa.

Kuinka monta cd:tä teit Mojo Blues Bandin kanssa?

– Muutaman, osan 1990-luvulla.

Olet kiertänyt ja ainakin kerran levyttänyt heidän kanssaan 90-luvulla, eikä niin?

– Tulin ensimmäisen kerran Eurooppaan 1989 tai -90. Olen keikkaillut Mojo Blues Bandin kanssa Euroopassa useamman kerran. Bändin kokoonpano on muuttunut niistä ajoista, mutta se oli tiukka bändi silloin.

Olet esiintynyt myös muiden eurooppalaisten bändien kanssa. Miten se on sujunut?

– Mojo Blues Band osasi todella soittaa, mutta monien muiden bändien kanssa on hankalaa. Mutta kun saan oikeanlaisen kitaristin ja huuliharpistin, niin pärjään kyllä. Kävin kerran Venäjällä

ja se oli kovaa: paikallinen bändi, eikä yksikään osannut englantia. Mutta teimme töitä ja onnistuimme kuitenkin. Tein kerran erään keikan Norjassa paikallisen bändin kanssa. Kitaristi on nuori kaveri, jolla on nimeä Norjassa, ja hän on tehnyt levyjäkin. Jouduin kuitenkin ilmoittamaan, että voivat peruuttaa minun puolestani kiertueen, en tee töitä kaverin kanssa – hän ei osaa soittaa bluesia. Kiertueen järjestäjä onnistui kuitenkin järjestämään meille mahdollisuuden harjoitella. Painuimme kellariin harjoittelemaan ja teimme sitten kiertueen.

Harjoittelitte siis, jotta hän oppisi soittamaan sinulle sopivalla tyyllillä? "Vanhanaikaiseen" tapaan, low down, downhome blues?

– Kyllä. Nykyisin nuoret kitaristit, myös Chicagossa, soittavat enemmänkin r'n'b- tai rock-tyylisesti. On vaikea löytää soittajia, jotka hallitsevat perinteisen bluesin. Johnny B. Moore hallitsi sen, mutta hän sai halvuksen muutama vuosi sitten, eikä ole oikein vielä toipunut. Hän on pikkuhiljaa toipumassa ja palaamassa esiintymään, mutta ei varmaan koskaan pysty samaan kuin ennen sairastumistaan. Johnny B. Moore oli loistava ja hän pystyi soittamaan minkä tahansa kappaleen, joka jukeboxista valittiin, ja juuri siten kuin se oli levyllä soitettu.

Bluesklubit ovat siirtyneet yhä enemmän Chicago North Sideon ja vähentyneet West ja South Sidessä?

– Siirtyminen alkoi jo 1970-luvulla. Minä en soita North Siden klubeissa. Soitan kerran kuuksaudessa Buddy Guy's Legendsissä, jos olen kaupungissa, ja siinä se suurin piirtein on. En enää esiinny Chicagossa kovinkaan paljon.

Sinulla kuitenkin oli säännöllisiä keikkoja West Sidessä?

– Kaikki West Siden bluesklubit ovat historiaa, eikä siellä tapahdu paljoakaan. Muutama klubi on kysellyt, tulisinko esiintymään, mutta minä en oikein usko, että sillä pystyisi ansaitsemaan.



Onko sinua kyselyt säännöllisille viikkokeikoille vai esiintymään vain silloin tällöin?

– Vain satunnaisille keikoille. Minulla on musiikin lisäksi muitakin töitä. Olen mekaanikko, olen töissä rakennuksilla, teen putkimiehen hommia ja kesäisin rakennan aitoja. Teen yhä jonkin verran merkkihuoltoja autoille, kun joku tulee huoltotallilleni tai soittaa minua apuun.

YouTubesta löytyy video, joka on kuvattu takapihalta jostain kesäjuhlista?

– Järjestän aina silloin tällöin barbequebileet ja pidän juhlat. Ostan vuohen ja grillaan sen. Tarjolla on musiikkiakin; Jimmy Burns ja Mojo Mark tulevat soittamaan. Koko naapurusto on mukana ja suunnistaa juhliin grillistä nousevien tuoksujen perusteella.

Sehän kuulostaa pienimuotoiselta festivaalilta?

– Kyllä vain, ja ihmiset pitävät grillijuhlistani.

Onko South ja West Sidessä kaupunginosafestivaaleja puistoissa kesäaikaan?

– Jotkut järjestävät sukujuhlia puistoissa, mutta muuten ei oikeastaan.

Mikä on tilanne Chicagon kaupungin rahoittamien ilmaisfestivaalien kanssa?

– Luulen, että kaupunki on leikannut budjettia jonkin verran. En ole esiintynyt puistofestivaaleilla. Olen esiintynyt Chicago Blues -festivaalilla kaksi kertaa, ensimmäisen kerran vuonna '93 ja viimeksi pari vuotta sitten. Useimmiten olen festivaali-aikaan poissa kaupungista.

Chicago Blues -festivaalin ajankohtana jotkut artistit järjestävät omia juhliaan, kuten esimerkiksi Little Arthur Duncan teki ja kutsui Reynold's Loungeen vierailevia artisteja.

– Festivaaliviikolla on tietysti helppo vetää yleisöä, koska kaupunki on täynnä ihmisiä. Eddie Shaw soitti minulle. Hän haluaisi aloittaa tänä vuonna vuotuisen Howlin' Wolf -tribuuttikonsertin Willie Dixonin säätön tiloissa.

Oletko ollut mukana aiemmissa Howlin' Wolf tribuuttikonserteissa?

– Olen ollut mukana joillakin risteilyillä, jotka ovat olleet samalla tribuutteja Howlin' Wolfille, Jody Williamsille ja muille. Vanhaa kaarta ei ole enää montakaan jäljellä. Olemme lähdössä heinäkuussa Espanjaan Eddie Shaw'n, Henry Grayn, Bob Corritoren, Rockin' Johnnyn, Bob Strogerin ja Kenny Smithin kanssa. Omar Coleman on tulossa soittamaan huuliharpua.

Omar Coleman oli mukana Chicago Blues Harmonica Projectin levytyssessioissa Severnille sekä myös Chicago Blues-festivaalilla.

– Väittävät, että tunnen Omarin, mutta en ole kuullut hänen soittavan. Hänen sanotaan olevan hyvä, mutta kysymys onkin siitä, onko hän sopiva minulle. En tiedä. On hyviä huuliharpisteja, mutta minun tyylini on erilainen. Monilla on tyyliään liikaa rock'n'rollia, eikä se ole minun tyylini.

Bob Corritore soittaa sinun tyyliäsi?

– Kyllä vain, olemme tehneet töitä yhdessä vuodesta 1976. Se on pitkä aika.

Vuosien mittaan bändissäsi on ollut useita huuliharpisteja.

– Kyllä vain ja he ovat osanneet puhalttaa bluesia. Toisaalta minun on haluttu esiintyvän esim. Russ Greenin kanssa Chicago Blues Clubs -kiertueella. Sanoin, etten lähde mukaan, en halua saattaa itseäni huonoon valoon. Russ soittaa kuin Sugar Blue, eikä se ole minun bluesiani. Sanoin, että jos en saa esiintyä Mojo Markin tai jonkun muun kanssa, en lähde mukaan. Aina ei kannata hyväksyä keikkaa vain rahan takia, vaan kannattaa miettiä, mitä se tekee imagolle. Kun esiintyy ilman omaa bändiä, on omillaan. Yleisön mielestä on oma syysi, jos homma ei toimi. Joskus on siis paras kieltäytyä keikasta. Oman bändin kanssa homma toimii, kun bändi tuntee sinut ja voit itsekin antaa mennä.

Billy Branch ja Martin Lange olivat mukana cd:lläsi ja dvd:lläsi.

– Näin on, halusin Martinin huuliharpistiksi kuuden viikon kiertueelle. Billy on myös ok. Billy soitti omalla nimellään ensin enemmänkin jazzia ja siirtyi sitten bluesiin. Hän tietää, mitä haluan, kun

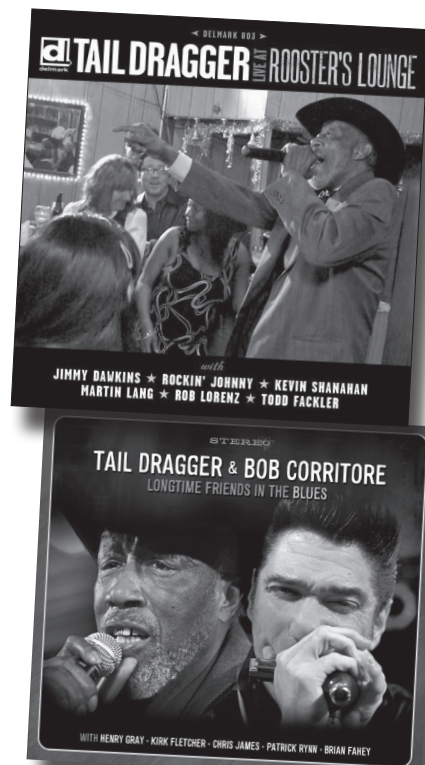
on säestämässä minua. Hän on kuin Bob. Monet huuliharpistit eivät ymmärrä sitä, vaan soittavat kuten aina yleensäkin. Minun säestäjänäni pitää soittaa eri tavalla.

Säestäminen on eri asia.

– Niin on, ja monilla kitaristeilla on sama ongelma; he eivät halua soittaa solistin mukaan, vaan solistia vastaan. On tärkeää, että huuliharpisti ja kitaristi tukevat solistia. Show ei ole heidän.

– **Bob Corritore:** Soitan säestäessäni Tail Draggeriä aivan omalla tyyllillä, enkä soita sillä tavalla muuten. En voi soittaa kenenkään muun taustalla samalla tavalla. Hän on loistava bluesmies.

Keskustelun lopuksi mukaan liittyneen huuliharpisti Bob Corritoren haastattelu julkaistaan BN-numerossa 4/2012.



Tail Dragger -albumidiskografia:

The Mojo Blues Band (feat. Tail Dragger): The Wild Taste Of Chicago (EMI Austria LP/CD, 1989/1993)

The Mojo Blues Band (feat. Tail Dragger): Blues Roll On (EMI Austria, 1994)

Tail Dragger & his Chicago Blues Band: Crawl'n Kingsnake (St. George, 1996)

Tail Dragger: American People (Delmark, 1998)

The Rockin' Johnny Band (feat. Tail Dragger): Straight Out Of Chicago (Delmark, 1998)

Mojo Blues Band feat. Tail Dragger: A Chicago Blues Night Live (Styx, 1999)

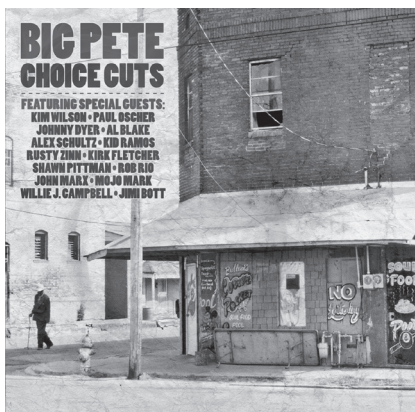
Tail Dragger: My Head Is Bald – Live At Vern's Friendly Lounge, Chicago (Delmark CD/DVD, 2005)

Peter Struijk feat. Tail Dragger: Human Ways (Blueshine, 2009)

Tail Dragger: Live At Rooster's Lounge (Delmark CD/DVD, 2009)

Tail Dragger & Bob Corritore: Longtime Friends In The Blues (Delta Groove, 2012)





sijaan kuullaan JW:n terävä kitarasoolo á la Steve Cropper. Levyn keskushahmo onkin JW ja sen parasta antia hänen kitarasoolonsa, joista parhaat mielestäni ovat kappaleissa Do For You ja I'm Tryin'. Mainio kappale on myös Heartbreaker, joka on sekoitus rockabillyä, swingiä ja jump-bluesia. JW:ssä on samaa tuoreutta kuin vahvalla nousu-uralla olevassa JD McPhersonissa, joka myös luo vetävää retrohenkistä rytmimusiikkia modernilla otteella. Jos jostain JW:n levyä voi vähän arvostella, niin se on sen lyhyys, vain reilut 30 minuuttia. Mukaan olisi hyvin mahtunut vaikkapa klassinen rock'n'roll-cover kitarasooloineen, minkä keikalla olleet tietävät JW:ltä hyvin luonnistuvan. Toivotavasti ahkerasti Euroopassa keikkaileva JW eksyy taas tänne Suomeenkin.

Timo Kauppinen

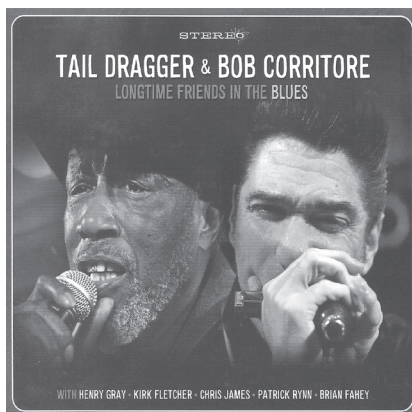
BIG PETE Choice Cuts (Delta Groove DGPCD 149)

(1) Driftin' (2) Can't You See What You're Doin' To Me (3) Act Like You Love Me (4) Just To Be With You (5) Don't Start Crying Now (6) I Got My Eyes On You (7) Hey Lawdy Mama (8) I Was Fooled (9) Rockin' Daddy (10) Left Me With A Broken Heart (11) Just Your Fool (12) Chromatic Crumbs (13) I'm A Business Man

Hollantilainen Pieter Van Der Pluum a.k.a. Big Pete on yksi viime aikojen laulu- ja huuliharppuylättäjistä. Peteä lykästi saadessaan levytyssopimuksen Delta Grooveille. Muutenhan tämän tason lahjakkuudet päätyvät usein esiintymään pienellä palkalla klubisettien parissa. Käsilä oleva albumi on ehkä siinä mielessä kliseemäinen, että mukaan on haalittu erikoisvierailijoita, joiden cv ei jätä ketään kylmäksi. Delta Grooven pomo Randy Chortkoff haluaa selvästikin pitää yllä talia, jossa taiteilijat täydentävät toisiaan.

Choice Cuts on alusta loppuun hieno blueslevy. Omia sävellyksiä ei ole, mutta lainakappaleet on valittu tyyliä. Lester Butlerista Jimmy Rogersiin kaikki on sovitettu Peten näköisiksi ja kuuloisiksi lopputuloksiksi. Laulajana hän muistuttaa hätkähdyttävästi Paul Butterfieldiä. Ja sitten se harppu... vaikea löytää suoraa vertailukohtaa, mutta uskallan väittää Peten kuuluvan nykyharpun top kymmeneen. Kaikki variaatiot diatonisen, kromaattisen, akustisen ja kupitetun välillä saavat kyytiä.

Big Pete pärjää omilla avuillaan, mutta edellä mainituista syistä tälle julkaisulle on otettu mukaan vierailijoita. Asiasta voi olla montaa mieltä, mutta tämä rosteri puolustaa paikkaansa. Johnny Dyerin laulu (10), Kim Wilsonin harppu (3) ja Rusty Zinnin kitarointi (11) tekevät tästä hienon kokonaisuuden, unohtamatta tärkeää housebändiä; Alex Schultz (ki-



tara), Willie J. Campbell (basso) ja Jimi Bott (rummut). Kaikkineen hieno levy, jonka kruunaa Little Walter -klassikko (13), jossa Paul Oscher soittaa melodicaa (!) ja Big Pete vetää mainiot akustiset harppusoolot.

Harri Haka

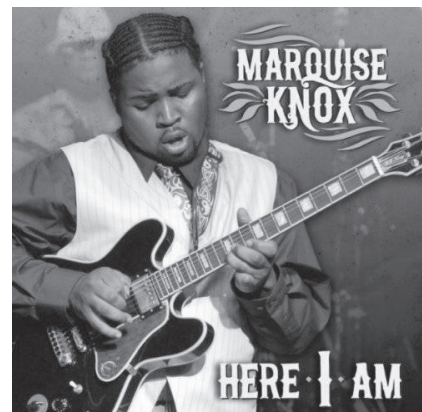
TAIL DRAGGER & BOB CORRITORE Longtime Friends In The Blues (Delta Groove DGPCD 150)

(1) I'm Worried (2) Sugar Mama (3) Birthday Blues (4) She's Worryin' Me (5) Cold Outdoors (6) So Ezee (7) Through With You (8) Done Got Old (9) Boogie Woogie Ball (10) Please Mr. Jailer

Osuvan nimen kaverit ovat valinneet levyille "Longtime Friends In The Blues", ja se juontaa juurensa tietysti miesten pitkäaikaiseen ystävyyteen hamasta 70-luvun alusta asti. Tämän levyn myötä kaverukset vievät meidät kuulijat vielä kauemmas aikojen taakse hakisensavuiheen 50-luvun Chicagoon. Kuten alan ihmiset tietävät, Tail Dragger on saanut nimensä Wolfin esittämän (Willie Dixonin säveltämän) samannimisen kappaleen mukaan. James Yancy Jones "ansaitsi" kyseisen kutsumanimen, kun seurasi Wolfin jalan- tai tietyksi täytyisi sanoa äänen jälkeä, sillä Mr. Tail Dragger laulaa aivan kuin Wolf-vainaa. Levyn muusikot ovat huippuluokkaa, siitä iso kiitos harpisti Bob Corritorelle, joka on löytänyt juuri sopivat soittajat jokaiseen instrumenttiin; kaikki tietävät täysin, mitä ja miten Wolfit täytyy soittaa. Hyvinä esimerkkinä sopisi vaikka John Lee "Sonny Boy I" Williamsonin Sugar Mama, jossa kuuluu niin Wolfin laulu ja harppu, Sumlinin iki-ihana kitarointi, kuin itsensä Henry Greyn piano ja tukena oleva laulukin. Cold Outdoors on poikkeus rutiiniin, sillä se on miehen toisen suosikin eli Jimmy Reedin kappale, jossa kaikki palaset esitetään jälleen lain ja sääntöjen mukaan, Reedin laulua ja harppua sekä Eddie Taylorin kitaraa myöten. Kun Chicagossa kerran huidellaan, niin kyllä silloin kylän toinenkin suuruus eli Muddy Waters on lähistöllä, kappaleet Through With You ja Done Got Old lähestyvät myös kyseisen miehen tuotantoa.

Kuten todettua, levyllä soittaneet muusikot ovat alansa huippua, kitaristit Kirk Fletcher ja Chris James, basisti Patrick Rynn sekä rumpali Brian Fahey, todellinen bluesharpisti Bob Corritore sekä elävä legenda, Howling Wolfin pitkäaikainen luottopianisti Henry Gray, joka leukeutuu niihin muutamiin isoihin nimiin (kuten Otis Spann ja Johnny Jones), jotka ovat saaneet oppinsa itseltään Big Maceo Merriwetherilta.

Ne onnelliset Teistä, jotka olitte kevään Stompin' at the Savoy -konsertissa ja näitte Tail Draggerin ja Bob Corritoren esiintyvän Tomi Leino Trion taustoitamana, tiedätte hyvin millaista musiikkia levy



pitää sisällään. Ja muiden kannattaa ehdottomasti hankkia se jostain valtakunnan hyvin varustetusta levykaupasta – jos aito, hyvin soitettu, rehellinen 50-luvun Chicago blues kiinnostaa.

Keep on Bluesin' – Jari Kolari

MARQUISE KNOX Here I Am (APO 2024)

(1) Here I Am (2) You Better Pray (3) Two Can Play Your Game (4) Tears Feel Like Rain (5) Feel Like Goin' Home (6) America's Blues (7) Coming For Your Loving (8) Can A Young Man Play The Blues (9) Love Me Through The Pain (10) I Can't Be Satisfied (11) I'm Bad (12) Two Trains Running

Marquise Knox on 21-vuotias bluesartisti (kitara ja laulu) joka kuulostaa ikäistään vanhemmalta. Pertti Nurmi arvioi edellisen levyjulkaisun ja oli myös hämmästynyt, miten näin nuori kaveri voi olla ääneltään ja soitoltaan niin kokeneen kuuloisen. Tämä levy on sisällöltään aika vahvasti funkblues-painotteinen. Vaikutteita on kuitenkin alan mestareilta mukaan lukien Buddy Guy, Albert King ja Muddy Waters.

Huomionarvoista on tosiaan, että tämän ikäinen muusikko tekee näin vakuuttavaa jälkeä. Blues ei koskaan tule kuolemaan niin kuin Marquise toteaa omassa lausunnossaan... Useat levy-yhtiöt yrittivät saada Knoxia listoilleen, mutta loppupeleissä APO vei voiton. Tämä on ollut voitto molemmille osapuolille, sillä nouseva tähti tuo yhtiölle myyntiä ja samalla nuori artisti saa keikkoja ja mainetta.

Levyn kappalevalikoima on pääosin Marquise Knoxin omia sävellyksiä. Mukana on kolme Muddy Waters -coveria (5, 10 ja 12). Muut muusikot ovat Wayne Sharp (koskettimet), Eugene Johnson (basso) ja Mike Rattle (rummut). Erittäin tiukka bändi, jossa kuitenkin ylivoimainen mestari on nuori ja lahjakas Marquise Knox.

Harri Haka

WALTER TROUT Blues For The Modern Daze (Provogue PRD 368)

(1) Saw My Mama Cryin' (2) Lonely (3) The Sky Is Fallin' Down (4) Blues For My Baby (5) You Can't Go Home Again (6) Recovery (7) Turn Off Your TV (8) Lifestyle Of The Rich And Famous (9) Never Knew You Well (10) Puppet Master (11) Money Rules The World (12) All I Want Is You (13) Brother's Keeper (14) Blues For The Modern Daze (15) Pray For Rain

Kun panin tämän levyn soimaan, parempi puolisko-ni alkoi hyräillä mukana ja sanoi että tuttu biisi. Minä siihen toteamaan, että periaatteessa tämä on kyllä ihan uusi levy. Eli absoluuttisesti tämä levy ei sisällä